

Arrest

nr. 258 652 van 26 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HALLI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 23 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Zennevallei op 23/10/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [B.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/10/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Volgens het administratief dossier is betrokkene de Schengenzone binnengekomen op 27/06/2017. Betrokkene kan echter niet bewijzen wanneer hij daadwerkelijk België is binnengekomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft in het verleden gebruik gemaakt van aliassen: [A.A.] – [...] // [B.A.A.] – [...].

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij geen kinderen of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met een Italiaanse die in Italië woont. Volgens betrokkene is haar naam [N.D.]. Betrokkene verklaart dat hij een operatie had aan zijn rug en hart.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt, onder meer, dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, nu niet wordt verduidelijkt waarom werd gekozen voor een inreisverbod voor een duur van twee jaar. Hij stelt dat er hooguit sprake is van een identieke motivering als in het bevel om het grondgebied te verlaten, maar hiermee niet blijkt waarom in zijn geval een inreisverbod voor twee jaar diende te worden opgelegd. Hij stelt dat het gegeven dat er een risico op onderduiken bestaat geen afdoende motivering is voor het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. De duur van het inreisverbod steunt volgens verzoeker op geen enkel objectief gegeven, terwijl hij stelt een wettig motief te hebben om zich te vestigen in Italië, nu hij er een echtgenote heeft. De motieven van de bestreden beslissing laten volgens verzoeker niet toe vast te stellen dat de duur van het inreisverbod is bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. De motieven kunnen de genomen beslissing volgens verzoeker dus niet dragen, nu verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom een termijn van twee jaar gerechtvaardigd en proportioneel is.

2.2. Inzake voormeld betoog in het middel stelt verweerder in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

[...]

De verzoekende partij beweert voorts dat de duur van het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Minister moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod:

« Betrokkene verklaart dat hij geen kinderen of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met een Italiaanse die in Italië woont. Volgens betrokkene is haar naam [N.D.]. Betrokkene verklaart dat hij een operatie had aan zijn rug en hart.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. »

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Minister afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan. De verzoekende partij blijft ten andere ook in gebreke om uiteen te zetten met welke omstandigheden de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geen rekening zou hebben gehouden.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Minister in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van twee jaar voor het inreisverbod.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar in casu proportioneel is.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werd er overigens wel degelijk rekening gehouden met het feit dat zij in Italië zou zijn gehuwd, en ook met de meegedeelde medische situatie:

“Betrokkene verklaart dat hij geen kinderen of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met een Italiaanse die in Italië woont. Volgens betrokkene is haar naam [N.D.]. Betrokkene verklaart dat hij een operatie had aan zijn rug en hart.”

Het is evenwel zo dat deze elementen niet van die aard zijn bevonden om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

[...]

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Naast een motivering over de reden voor het opleggen van het inreisverbod, is steeds ook een motivering vereist inzake de duur ervan. Immers moet, zoals verzoeker terecht stelt, de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Deze discretionaire bevoegdheid brengt een (formele) motiveringsplicht met zich mee.

In de bestreden beslissing wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, dit omwille van een risico op onderduiken.

Verweerder bepaalt vervolgens de duur van het inreisverbod op twee jaar op grond van de volgende motieven:

“Betrokkene verklaart dat hij geen kinderen of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met een Italiaanse die in Italië woont. Volgens betrokkene is haar naam [N.D.]. Betrokkene verklaart dat hij een operatie had aan zijn rug en hart.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De vraag rijst of deze motivering inzake de duur van het inreisverbod als “afdoende” is te beschouwen.

Verweerder geeft in eerste instantie de verklaringen van verzoeker inzake zijn gezinsleven en gezondheidssituatie weer en stelt dat hij “bijgevolg” in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Evenwel, en in dit verband wordt verweerder zelf in zijn nota geciteerd, kan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet “niet [...] worden toegepast gezien de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft”. De verwijzing naar het gegeven dat hij in zijn verwijderingsbeslissing rekening zou hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – en dit daargelaten de vraag of dit ook daadwerkelijk het geval was, nu louter de eigen verklaringen van verzoeker worden weergegeven en niet de beoordeling die hieromtrent werd gemaakt – is geen motivering die aangeeft waarom verweerder opteerde voor een inreisverbod voor twee jaar.

De enige motivering die, inzake de duur van het inreisverbod, overblijft, is dus dat “[b]etrokkene [...] niet [heeft] getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Hiermee blijkt evenwel geen duidelijke, specifieke motivering, aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval, waarom verzoeker een inreisverbod voor twee jaar krijgt opgelegd.

Het gegeven dat verzoeker in illegaal verblijf werd aangetroffen in België vormt de grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, maar hiermee blijkt niet waarom de duur van het inreisverbod specifiek op twee jaar wordt bepaald. Een algemene verwijzing naar “al deze elementen” en “de immigratiecontrole” is evenmin een concrete en precieze

motivering voor de duur van het inreisverbod. In zoverre hij hiermee zou willen verwijzen naar verzoekers eigen verklaringen inzake zijn gezinsleven en gezondheidstoestand zoals daarboven weergegeven, herhaalt de Raad dat verweerder zich beperkte tot het louter weergegeven van de eigen verklaringen van verzoeker, zonder dat blijkt dat hij hieromtrent enig standpunt inneemt. Hiermee duidt verweerder geenszins de redenen waarom hij het nodig en gerechtvaardigd vindt om verzoeker een inreisverbod voor twee jaar op te leggen, minstens niet op afdoende wijze.

Met zijn verklaring dat hij een echtgenote heeft in Italië, en waar het inreisverbod in beginsel geldt voor het gehele Schengengrondgebied, gaf verzoeker trouwens ook net aan dat hij wel degelijk nog concrete belangen heeft op dit grondgebied, los van de vraag of dit standpunt kan worden gevolgd. Gelet op de territoriale werkingssfeer van het inreisverbod die niet is beperkt tot het Belgische grondgebied, nu niet blijkt dat verzoeker in een andere lidstaat wel verblijfsgerechtigd is, kan verweerder niet dienstig voorhouden dat enkel de belangen in België relevant kunnen zijn.

Nu niet concreet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, gegrond. Het door verweerder in de nota met opmerkingen gevoerde verweer doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de bestreden beslissing geen specifieke motivering is opgenomen betreffende de duur van het inreisverbod en waaruit blijkt dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel is niet langer vereist.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS